

Päivällä näen tytön, tinkimättömän ja syvän. Keskipäivällä kyllästyneen ja niin päilyvän. Iltapäivällä alkaa ilme jo kirkastua vähän, illalla tuo ihminen ei voi jäädä enää tähän. Hän muotonsa muuttaa ja ilmeensä vaihtaa, persoonansakin melkein nyt uudeksi laittaa, outo muutos jo käy koko olemuksensa yli, ei samaks' kukaan tunne, ei ees rakas syli. Hän juhlii ja elää tai niin hän kai luulee, ei itsekään huomaa, et' kaikki sen kuulee, nyt huomatkaa minut ja hätäni suuri, on pelkoni hirveä ja edessäin muuri. Jos kukaan ei häntä nyt huomaakaan, hän olemasta lakkaa ja siksi juo vaan taas, juo rakkautta, huomiota ja katseita noita, mut sisäistä arvottomuuttaan ei mikään kai voita. \*\*\*\*\* Vanhanaikaisen tyylinen riimirunoni vuodelta 2005